

De Keizerin van Mexico

De Keizerin van Mexico

Patrick Bernauw & Guy Didelez

© 2016 by Patrick Bernauw, Guy Didelez & vzw de Scriptomanen
www.bernauw.com - www.guydidelez.be
www.scriptomanen.org - contact: info@inter-actief.be

Eerste druk, Davidsfonds-Infodok, 1999.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voorwaar! De geschiedenis heeft de komende geslachten
één van haar geheimzinnigste raadsels opgegeven!*

Het *Wiener Fremdenblatt* en Karl May,
in *De Stervende Keizer*

DEEL 1

CANNES-TERVUREN, JUNI-JULI 1882

HOOFDSTUK 1

Op de laatste dag van het schooljaar 1881-1882 vroeg de *broeder* mij na de prijsuitreiking even na te blijven.

U moet het mij vergeven als ik u de naam van de *broeder* niet verklap. Ik heb hem altijd een goed hart toegedragen, hoewel ik ervan overtuigd ben dat hij méér wist dan ik over de hele affaire. Bovendien vermoed ik dat hij onder druk stond om één en ander voor mij te verzwijgen. Nochtans heeft hij op zijn bescheiden manier vaak geprobeerd een tipje van de sluier voor mij op te lichten, me te waarschuwen, me de weg te wijzen door het donkere labyrint waarin ik al sinds mijn geboorte terecht was gekomen.

Daarom moet u het mij vergeven als ik zijn naam niet verklap. Laten we het eenvoudig op de *broeder* houden. Ik zou niet graag zien dat hij alsnog betrokken raakt bij mijn onverkwikkelijke geschiedenis.

De *broeder* had mij gevraagd na de prijsuitreiking nog even na te blijven. Alle andere jongens hadden de school al verlaten. Samen met hun ouders, rapporten en prijsboeken onder de arm, waren ze nog eenmaal zwigend door de lange, sombere gangen van de kostschool naar buiten gestapt. Toen viel de zware poort achter hen dicht en konden ze weer opgelucht ademen. De donkere lokalen waar het altijd zo muf rook naar oud stof, krijt en verschaald zweet werden ingeruild voor de geuren van *muguet* en lavendel, het verblindende zonlicht van de Zuidfranse zomer, de open lucht, een blond strand, de azuurblauwe zee. Het gevoel opgesloten te zijn maakte plaats voor een overweldigende sensatie van vrijheid.

Maar míj had de *broeder* gevraagd nog even na te blijven.

Míj had er die dag geen vader of moeder staan opwachten.

Ik was ongerust. Zou men mij dan niet komen ophalen? Niemand had me wat verteld. Mijn moeder - mijn stiefmoeder bedoel ik - zou

het me toch geschreven hebben als ze mij om één of andere ernstige reden vandaag niet kon ophalen?

Mijn stiefvader niet, nee. Die zou niet geschreven hebben. Die zag ik zelfs nauwelijks tijdens de vakanties die ik thuis doorbracht. Maar mijn moeder, mijn stiefmoeder... zij had de glimlach van mevrouw Saget, mijn voedster. En zij had zachte ogen, die zo bezorgd konden kijken. Méévoelend. Als zij er niet was geweest toen ik van mevrouw Saget werd afgenomen, zou ik dagen- nee nachtenlang gehuild hebben in dat vreemde bed van dat nieuwe, vreemde huis in Frankrijk.

Ik was nog maar zes, toen. Ik woonde in Brussel. Mevrouw Saget was àlles voor mij: moeder en vader, zuster en broer - een hele familie in één persoon verenigd. Pas toen die vreemde vrouw met de zachte bruine ogen mij in haar armen sloot, hield ik op met huilen. Zelfs daarna duurde het nog een hele tijd vooraleer ik mij thuisvoelde in dat Franse huis waarin ik alleen tijdens de vakanties vertoefde. En dan nog uitsluitend als ik bij mijn nieuwe moeder kon zijn, die zo mooi piano speelde, die zo mooi zong voor mij terwijl ze schilderde: landschappen, en portretten. Ik poseerde dan voor haar in het prieeltje achterin de prachtige tuin die bij het vreemde huis hoorde. Soms nam ze daar *lichtdrukmalen* van mij. *Fotogravures*.

Eén ervan droeg ik altijd bij mij. 'Dat ben jij, Maxime,' had ze meisjesachtig gelachen toen ze mij die foto toonde. 'Ja, dat mooie jongetje met dat ronde snoetje, dat ben jij! Het jongetje dat zo triest in de lens kijkt, dat ben jij! Geloof je me niet, *mon petit Maxime*? Had je jezelf heel anders voorgesteld, misschien?'

Ik tastte naar de foto die zoals gewoonlijk in de portefeuille in mijn binnenzak stak. De vrouw die deze foto van haar *petit Maxime* gemaakt had, zou mij nu toch niet in de steek laten? Waar was ze nu? Waarom was ze mij niet komen ophalen, zoals ze anders altijd deed, in dat lichte open rijtuig met de twee zwarte paarden die gemend werden door een zwijgzame en zo goed als onzichtbare bediende van haar man, mijn stiefvader?

Het was een lange rit van Cannes waar ik op kostschool was naar Marseille waar ik woonde, maar dat vond mijn nieuwe moeder niet erg. Ze maakte er telkens een uitstapje van. We reden dan langs de kust en genoten van de open lucht, de blauwe zee, de geuren van *muguet* en lavendel. En we overnachtten in een gezellig hotelletje, waar we geroosterd vlees aten dat gul bestrooid was met *herbes de Provence*.

Soms, als we onderweg een uitzonderlijk mooi plekje vonden, liet *maman* de koets halt houden en stelde ze haar schildersezel op. Dan schilderde ze een stilleven of een *marine*, terwijl ik aan haar voeten zat en ademloos toekeek hoe vanuit het niets en met niets anders dan licht en kleuren op dat spierwitte doek een hele wereld ontstond, die als twee druppels water op de werkelijke wereld leek die mij omringde.

We spraken nooit veel tijdens die ogenblikken. Zij schilderde en neuriede een wijsje uit een opera. Ik keek toe en droomde meestal. Ik keek naar haar slanke handen die bomen en bloemen te voorschijn toverden op dat witte doek en die op een merkwaardige manier échter leken dan de wérkelijke bomen en bloemen die me omringden. Ik keek toe en nam me stellig voor later, als ik groot was, ook zo te gaan toveren.

Schilder zou ik worden. *Kunstschilder*.

Maar nu was de vrouw die mij had laten dromen niet komen opdagen. Misschien was ze opgehouden. Misschien was er iets vreselijks gebeurd, een ongeluk. Ik had er iets over gezegd tegen de *broeder*, toen alle ouders van alle andere jongens al lang aangekomen waren. En toen had hij mij ernstig gevraagd of ik na de prijsuitreiking nog even wilde blijven.

Ik had de *broeder* nooit anders dan ernstig gekend, maar ditmaal leek hij wel *doodernstig*. Hij keek me strak aan met die priemende bolle ogen van hem, die nog vergroot werden door de dikke brillenglazen die hij droeg. Hij legde zijn hand op mijn schouder gelegd, als om me moed in te spreken. Als om me te troosten. Waarvoor?

Mijn mond was droog geworden en mijn hart was tijdens de prijsuitreiking steeds sneller gaan kloppen. Toen ik naar voor moest komen, struikelde ik bijna over de benen van één van mijn klasgenoten. Het kille angstzweet brak me uit. De rest van de plechtigheid ging aan mij voorbij. Stemmen klonken steeds holler, onverstaanbaarder. Aan de rand van mijn gezichtsveld verscheen een donker waas, een dichte mist die zich traag verspreidde over de gezichten en gestalten om me heen.

Je moet hier wég, Maxime! Het is dringend! Je moet naar buiten! Om de zon te zien en de open lucht vanuit het open rijtuig van maman! Je hebt frisse lucht nodig, nù!

Ik wilde naar huis! Niet straks, niet weldra, maar metéén, op staande voet, mét *maman*! Een *marine* schilderen! De ondergaande zon boven de eindeloze zee!

Maar ik bleef zitten waar ik zat.

Ik was een welopgevoed jongetje. Daar hadden *maman* en mijn jaren op de kostschool voor gezorgd: dat ik een welopgevoede jongeman zou worden, die niet zomaar opstond en wegliep wanneer hij het een beetje benauwd kreeg. Dat hóórde niet.

Toen was het eindelijk voorbij.

Toen kon iedereen eindelijk naar huis. Iedereen, behalve ik. Want ik moest nog een beetje blijven van de *broeder*. Hij had me iets te vertellen.

Iets ernstigs. *Doodernstigs*.

Iedereen was naar huis en wij alleen bleven achter. De *broeder* en ik.

'Heb je het boek al eens bekeken dat ik je daarstraks gegeven heb?' vroeg hij.

Waarover had hij het? Ik keek naar mijn handen. Ja hoor, daar lag een boek in. Ik was er mij niet eens van bewust geweest dat hij mij een boek had gegeven, dat ik daarmee naar mijn plaats was teruggekeerd, en dat ik het heel die tijd strak in mijn handen had geklemd.

De Stervende Keizer, van Karl May. Een splinternieuwe Franse vertaling, uit het Duits.

Die naam, Karl May, zei me wel iets. Een verteller van reisavonturen. De schepper van *Winnetou* en *Old Shatterhand*.

De *broeder* gaf een tikje op de kaft. 'Voor onderweg.'
'Voor onderweg?'

'*Madame de Nimal* zal je vandaag niet ophalen, Maxime.'

Het viel me op dat mijn *broeder* nooit over mijn *moeder* had gesproken. Als hij het over haar had, zei hij altijd *madame de Nimal*. Ik had er nooit veel aandacht aan geschonken, omdat *maman* nu eenmaal niet mijn echte *maman* wàs. Maar nu viel het me op, door de nadruk waarmee hij het over *madame de Nimal* had.

'Waarom niet? Waarom komt *maman* mij niet ophalen?'

Mijn stem beefde slechts lichtjes.

'Omdat er daarbuiten een man op je wacht, Maxime.'

Een man...

'Mijn stiefvader?'

'Nee,' zei de *broeder*. 'Niet je stiefvader.'

Natuurlijk niet. Ik leek niet eens te bestààn voor hem. Hij had het dan ook altijd zo verschrikkelijk druk. Vaak had ik me afgevraagd waarom precies hĳ was aangesteld als mijn voogd. Ik durfde het *maman* nooit vragen. Was ik alleen maar bij hen in huis gekomen, omdat zij dat wilde? Omdat zij naar een kind verlangde dat ze om één of andere reden niet kon krijgen?

Ja, dat was best mogelijk. Ooit had ze iets in die richting laten uitschijnen. Zij verlangde naar een kind dat ze niet kon krijgen en daarom had ze haar man weten te overhalen een jongetje te adopteren. Een weesje. Een vondeling zelfs.

Waarom dat zo nodig een Belgisch jongetje moest zijn, een vondeling uit Brussel... Daar had ik eigenlijk nooit bij stilgestaan. Meeneer Cohen, de groothandelaar uit Marseille, de gewezen reder en bankier, zou daar wel relaties gehad hebben die dat voor hem konden regelen, zeker?

Er was wel meer waarbij ik nooit had stilgestaan, omdat ik dat niet wilde of niet durfde, uit angst voor het antwoord. Mijn stiefouders - David Cohen en Thérèse Denimal - waren joden. Ik had niet de naam van mijn stiefvader gekregen, maar die van mijn stiefmoeder: *Denimal*. Men had mij verteld dat dit bij joden gebruikelijk was: kinderen kregen niet de naam van hun vader, maar die van hun moeder mee. Voortaan heette ik dus *Maxime de Nimal*. Niet *Denimal*, zoals mijn moeder had geheten, maar *de Nimal*, in twee woorden - alsof zij, een joodse, en dus ook ik vanaf nu, geen gewone burgers meer waren, maar een adellijke titel hadden.

David Cohen en Thérèse de Nimal stonden erop dat ik een *katholieke* opvoeding kreeg, hoewel zij joden waren. Toegegeven, ze waren geen erg gelóvige joden. Ik heb nooit één van hen beiden iets met hun geloof zien doen. Maar toch...

'Je hoeft niet bang te zijn, Maxime,' ging de *broeder* verder, op een zachte en overredende toon. 'Er is *madame de Nimal* niets overkomen. En de man die daarbuiten op je wacht, zal je geen kwaad doen.'

Hij tikte met zijn hand nog eens op de kaft van het boek in mijn handen.

'Je kunt dit boek onderweg op je gemak doornemen. Misschien zal het er de zaken wat... duidelijker op maken.'

Ik keek verward naar het boek *De Stervende Keizer*, en dan weer naar de *broeder*. Hij had nooit een welbepaalde leeftijd voor mij gehad, omdat volwassenen voor jongens van pak weg vijftien allemaal de indruk wekken 'oud' te zijn, zonder meer.

Waarschijnlijk was de *broeder* die dag, toen hij mij *De Stervende Keizer* van Karl May in de handen drukte, niet ouder dan veertig. Maar nu leek hij me plotseling dubbel zo oud geworden. Kwam het door de dikke brillenglazen in combinatie met zijn kalende schedel? Of door de manier waarop hij zich licht naar mij voorover boog?

'Ik ga niet... naar huis,' mompelde ik. 'Nietwaar?'

De *broeder* maakte aanstalten om te antwoorden op mijn vraag, die in feite meer weg had van een conclusie, maar klemde zijn kaken toen hard opeen.

'Meer kan ik je niet vertellen, Maxime... Ga nu. En vaarwel.'

Hij zei niet *tot ziens*. Hij zei *vaarwel*. Alsof wij elkaar nooit zouden weerzien. En toen drukte hij me de hand, alsof ik geen jongen van vijftien was, maar een volwassen man.

HOOFDSTUK 2

De zware poort viel met een harde klap achter mij dicht. Ik kneep mijn ogen dicht tegen het verblindende zonlicht. Zodra je enkele uren in de schemerige schoolgebouwen had doorgebracht, was je niet meer gewend aan die overvloed van licht.

Bollen en vierkanten in alle kleuren van de regenboog dansten op mijn netvlies. Te midden van dat vuurwerk tekende zich echter weldra een bekende vorm af. Aan de overkant van de straat stond een grote koets, een *berline*, getrokken door vier zwarte paarden.

Even later zag ik op de bok al een koetsier zitten, die grimmig voor zich uit staarde, de zweep losjes in de hand. Hij was gekleed als een heer van stand, maar voelde zich duidelijk niet op zijn gemak in die deftige kleren. Tegen het rijtuig leunde een tweede man, die er net eender uitzag als de koetsier. Ze hadden allebei een gebronsde huid en droegen een zwierige, koolzwarte snor.

Ik bleef een tijdje naar de scharlakenrode koets en de twee mannen kijken. Ze schonken geen aandacht aan mij. De koetsier speelde met zijn zweep. Zijn tweelingbroer die achteloos met zijn rug tegen het rijtuig leunde, was verdiept in de studie van het eindje sigaar dat hij in zijn hand hield. Het zouden wel Spanjaarden zijn, dacht ik. Die zuiderse nonchalance... Zat de man die volgens de *broeder* hier op me wachtte dan ín de koets, en was hij ook een Spanjaard?

'Maxime de Nimal?' weerklonk op dat ogenblik een warme en vriendelijke stem achter mij.

Ik draaide me om. Er had ook een man met zijn rug tegen de muur van het schoolgebouw geleund. Ik had hem niet opgemerkt toen ik naar buiten kwam. De man kwam nu met uitgestoken hand op mij toe.

'François Weygand, *enchanté*.'

Ik drukte zijn hand, die aangenaam koel aanvoelde. Deze man was duidelijk geen Spanjaard en hij had ook geen snor, maar hij droeg

wel net hetzelfde pak als de kerels die zich bij de koets ophielden. Een onopvallend pak was het, maar van goede snit. Het pak van een heer van stand.

Hij was lang en mager, deze man. En hij had een wat scheve neus, alsof die ooit gebroken was geweest. Maar zijn ogen namen me vriendelijk op. Hij kon niet ouder dan veertig zijn, schatte ik.

'Ik ben een bediende van uw euh... stiefvader,' zei hij. 'Van *mon-sieur Cohen*.'

'En bediende van mijn stiefvader?' herhaalde ik argwanend.

'Een boekhouder,' knikte Weygand.

Hij sprak vlekkeloos Frans, zonder ook maar het minste spoor van een accent.

'Ik geloof u niet,' zei ik kortaf. 'Ik heb de kantoren van mijn stiefvader een paar keer bezocht en ik heb u daar nooit zien rondhangen.'

Weygand haalde de schouders op. 'Ik ben vaak... onderweg. Om de zaken van uw stiefvader te regelen.'

'Zoals nu?'

'Nee,' glimlachte hij minzaam. 'Dit is een euh... speciaal geval.'

'Waar brengt u me heen?'

'Naar Brussel,' zei hij. 'In opdracht van uw stiefouders. Zij vonden dat de tijd rijp was om je echte moeder te leren kennen, Maxime... Mag ik Maxime zeggen?'

Ik reageerde niet.

'Nou ja,' vervolgde hij. 'Ik kan je stiefouders geen ongelijk geven, Maxime. Je bent vijftien geworden en...'

'Ik geloof u niet,' zei ik opnieuw.

Weygand trok zijn wenkbrauwen op. 'Als ik zo vrij mag zijn, Maxime... Waarom niet?'

'Als *maman* mijn echte moeder zou kennen, wat ik betwijfel... En als ze graag zou zien dat ik mijn echte moeder ontmoette, dan zou ze op dat moment vast en zeker bij mij willen zijn. Het zou nooit bij *maman* opkomen om een bediende die ik niet eens ken met de opdracht te belasten mij hier op te halen, met de bedoeling mijn echte

moeder te leren kennen. Ik geloof u niet, *monsieur Weygand*. Waar is *maman* eigenlijk? Waarom is zij niet gekomen?'

Het klonk een heel stuk fermer dan ik me voelde, besefte ik: onzeker, angstig, verward. In mijn stem lag alleen een kille woede - en die voelde ik óók, al kon ik nog niet meteen uitmaken tegen wie die woede eigenlijk gericht moest zijn -, maar voor de rest stond ik te beven op m'n benen.

'*Porta coreireos?*' hoorde ik plots een zware stem.

Ik keek in de richting van het geluid. De zuiderse man die daarnet nog achteloos met zijn rug tegen het rijtuig leunde, was naderbij gekomen. Hij keek Weygand met vlammeende ogen aan, zette zijn duim onder het stompje sigaar dat inmiddels zo goed als opgerookt was en knipte het weg. Het ding maakte een dubbele salto en belandde op de grond. Ik vond die best wel sierlijke beweging iets potsierlijks hebben, alsof ze totaal niet paste bij het gevoel van dreiging dat me al in zijn greep had gekregen van toen de *broeder* vroeg of ik nog even na wilde blijven.

'*Porta coreireos?*' herhaalde de man.

Ik kende geen Spaans, maar toch raakte ik er later heilig van overtuigd dat hij dié woorden moest uitgesproken hebben. Ze werden daar voor de schoolpoort als het ware in mijn geheugen gebrand.

'*Porta coreireos?*'

Nù weet ik dat hij vroeg hoe lang dit nog moest duren. Toén begreep ik intuïtief wat hij bedoelde. Zijn hele houding straalde irritatie uit, alsof het allemaal al veel te lang geduurd had.

'*Con michos té quiré!*' voegde de man op de bok eraan toe.

'*We moeten opschieten!*' betekende dat, zo heb ik later geleerd.

Ik zag hoe de man zijn zweep naast zich neerlegde en soepel op de grond sprong. Het had iets katachtigs en meteen werd het me duidelijk wààrom het onopvallende pak van goede snit niet bij de man leek te passen: dit was een atleet, die gewend was heel anders door het leven te lopen. In ontbloot bovenlijf. Met parelend zweet op zijn pezige, gespierde lichaam.

Het gevoel van dreiging werd... verstikkend. Het kwam me allemaal zo onwerkelijk voor, onmogelijk bijna. Als in een droom waarin alle verbanden zoek zijn geraakt.

'Concheèra se bonitas, si plompa chiquita!' zei de atleet.

Achteraf heb ik begrepen dat de man *'si plompa chiquito!'* gezegd moet hebben: *'Als de jongen lastig doet, moeten we ingrijpen!'*

Ondertussen was hij traag en katachtig sluipend op me toegekomen, als een tijger die zich elk moment op zijn prooi kan storten. Zijn priemende ogen schroeyden gaten in mijn vel.

Verward keek ik naar de man die zich aan mij had voorgesteld als François Weygand. Hoewel ik hem ook niet vertrouwde, leek hij me toch minder gevaarlijk dan de twee zuiderlingen met hun koolzwarte snor.

Weygand schudde het hoofd. Onmerkbaar bijna. Maar de katachtige zag het en hield dadelijk halt. Hij draaide zijn hoofd opzij, alsof hij geen spelbreker wilde zijn in wat nu zou volgen. De zon scheen fel op zijn gebronsde huid. Voor het eerst merkte ik hoe er over zijn linkerwang een dun litteken liep. Het deed me aan een oude spoorlijn denken, die met een grillige kronkel vastgeroest ligt in het landschap.

'Kom,' zei Weygand overdreven vriendelijk. 'Kom, we moeten gaan!'

Hij nam het boek dat de *broeder* me gegeven had, en dat ik nog altijd stevig tegen me aandrukte, uit mijn handen en sloeg zijn arm om mijn schouder. Kameraadschappelijk? Of wilde hij er alleen maar over waken dat ik hem niet zou ontsnappen?

Ze gaan me meenemen! Ontvoeren!

De man met het litteken richtte een paar ritmische, klankvolle woorden tot zijn kompaan. Ze klonken als een geweersalvo en gingen voor de rest volkomen aan mij voorbij, vanwege de paniek die me had overvallen.

'Si!' zei de andere man, en hij haalde een nieuwe sigaar uit zijn binnenzak.

In een flits zag ik dat daar niet alleen sigaren zaten. Er zat ook een wapen in zijn binnenzak! Een kleine revolver!

Ik rukte me los en ging er vandoor. Ik wist niet waarheen, ik wist alleen dat ik me niet liet ontvoeren door een stelletje gewapende kerels.

Achter mij hoorde ik een krakende vloek. '*Nom d'un chien!*'

Dat was de Fransman, Weygand.

De zuiderlingen - Spanjaarden, of wat het ook waren - hoorde ik niet vloeken. Zij kwamen wellicht op die geruisloos sluipende en toch bliksemsnelle manier van hen achter me aan, de *katachtige* voorop. Ik nam echter niet de tijd om achterom te kijken en te controleren of dit ook werkelijk gebeurde. Elke seconde was nu van belang.

Ik rende zo snel mijn benen me konden dragen. Ik was altijd de snelste van de klas geweest. Mijn vrienden noemden me daarom wel eens lachend *Maxime Animal* in plaats van *Maxime de Nimal*.

Ik ijde de hoek om in de hoop daar mensen aan te treffen, die zouden verhinderen dat ik door de man met het litteken en die met de sigaar werd ontvoerd. Een half uur geleden had het hier zwart gezien van het volk. Moeders die lachten onder hun parasols en vaders die van tevredenheid sierlijke krullen in hun knevels draaiden, maar ook moeders die bitter slikten en vaders die sprakeloos de zweep over de paardenruggen haalden, als wilden ze de schande van een slecht rapport zo snel mogelijk ontlopen.

En nu... Niemand meer!

Een verlaten laan met hoge bomen. De straat lag lang en recht voor me, en hoog boven mij was er de brandende zon die steeds weer als een zoeklicht tussen de schaduwen van de bomen sprong en me zo volgde.

Slim wezen, Maxime Animal! Geen rechte stukken! Anders hebben zij je op hun lange grotemannenbenen zo te pakken! Jij moet het van het bochtenwerk hebben, jongen! Kleine, wendbare kereltjes met kortere beentjes doen daar hun voordeel bij!

Maar hoe begon je op een lange en kaarsrechte boulevard aan het betere bochtenwerk!?

Toen zag ik het deurtje openstaan. Het kleine groene deurtje waarlangs wij nooit de school binnen mochten en dat enkel gebruikt werd door de leveranciers, de bakker en de slager en zo. Ik dook naar het poortje en hoorde...

'Caramba!'

... weer een vloek. De vent met het litteken. Het klonk akelig dichtbij. Gelukkig leverde dat poortje mij nóg een voordeel op. Als ik erin slaagde de speelplaats te bereiken, over te steken en de schoolgebouwen in te snellen, bevond ik mij op bekend terrein. De gangen in mijn oude kostschool hadden veel weg van een enorme doolhof. Als ik die met een kleine voorsprong bereikte, zou ik mijn achtervolgers misschien kunnen afschudden.

Ik snelde de speelplaats over. Achter mij hoorde ik de voeten van mijn belagers over de plaveien roffelen. Mijn longen moesten steeds sneller pompen en voelden aan als een stoommachine die op springen stond. Hoe lang kon ik deze spurt nog volhouden?

Daar was de deur die toegang gaf tot het schoolgebouw. Ik rukte eraan...

Dicht!

Voor het eerst keek ik even om. De man met het litteken was nog maar enkele meters van me vandaan en verder, bij het groene poortje, doken ook de Fransman en de tweede Spanjaard al op. Ik zag pijn en vreugde op het gezicht van mijn eerste achtervolger. Pijn vanwege de inspanning, vreugde omdat hij besepte dat ik in de val zat. Bang dook ik ineen en...

... het keldergat!

Het smalle keldergat, waarlangs ik tijdens speeltijden meer dan eens vaten wijn en limonade in en uit de kelder had zien slepen. Gewoonlijk was het keldergat afgesloten met een groen houten luik waaraan een stevige ketting hing, maar dat was deze keer niet het geval.

Ik dook het gat in. Vraag me niet wat er eerst naar beneden ging: mijn benen of mijn hoofd. Ik weet alleen nog dat ik zowat al mijn botten bezeerde toen ik ongeveer twee meter lager onzacht met de stenen vloer in aanraking kwam.

Een paar seconden bleef ik als verdoofd liggen op de harde koude keldervloer. Toen verscheen het hoofd van mijn eerste achtervolger in het keldergat. Hij pakte de afdaling iets bezadiger en oordeelkundiger aan, merkte ik nog voordat ik mijn aandacht aan dringender zaken wijdde.

Ik keek om me heen. Wazige vormen. Nergens zag ik muren. Dat had misschien ook te maken met het schaarse licht dat door het keldergat naar binnen viel en met de bruuske overgang van licht naar donker. Boven alle andere keldergaten hadden de broeders planken geslagen, zodat er tijdens de speeltijd geen ongelukken zouden gebeuren. Het was dus aardedonker in de immense kelder, die onder zowat het hele schoolgebouwd door moest lopen.

Ik liep de kelder in en verstopte me achter een wijnton van een goed jaar, die wel voor de broeders en het andere schoolpersoneel bestemd zal geweest zijn.

Net op tijd. Vanuit mijn schuilplaats zag ik de Spanjaard op de keldervloer hurken. Hij knipperde verdoofd met de ogen, in een vruchteloze poging om iets te onderscheiden in deze schemerwereld.

Vanwaar ik zat kon ik hem prima bespieden, zonder dat ik het gevaar liep op mijn beurt door hem ontdekt te worden. Hij stond immers nog in het licht. Zelf bevond ik me al in de schemerzone. Dat scheelde een pak.

Heel voorzichtig en zonder mijn achtervolger een moment uit het oog te verliezen, begon ik achteruit te schuifelen. Ik probeerde er vooral op te letten geen geluid te maken. Het zou dom zijn me op die manier te verraden.

Terwijl de Spanjaard aan zijn zoektocht begon, kroop ik langzaam steeds verder weg van de lichtbron.